

os til at betænke noget af Vigtighed, er det os atter paa mange Maader til Besvær, opvækker Uro og Forvirring og forstyrrer os, saa vi for dets Skyld ikke formaar at skue det sande... Medens vi lever, vil vi kun da komme Erkendelsen nærmest, naar vi har saa lidt som muligt at skaffe med Legemet og ikke mere Omgang med det, end det er højst nødvendigt, og ikke lader os opfylde af dets Natur. —«

Per lod Bogen synke og saae en Tid tankefuldt hen for sig med sammentrukne Bryn. Besynderligt! — tænkte han. — Disse Ord, udtalt fire Hundrede Aar før Kristi Fødsel, var jo som skrevne ud af en kristelig Opbyggelsesbog!

Han læste Siden tilende og ogsaa den næste Side og een til... han kunde ikke holde op igen. Denne dybsindige Fantasileg med det overnaturlige satte hans inderste og forborgneste Sjæleliv i Svingninger.

Det blev langt op paa Dagen, inden han fik fat paa sine Maaleredskeer og Tabelværker.

Den Beundring, hvormed han den foregaaende Dag havde genset de mange Tegninger fra Fortiden, tabte sig nu noget ved disses nøjere Prøvelse. Med den forøgede Indsigt, han havde vundet paa sin Rejse, var det ikke vanskeligt for ham at finde angribelige Punkter, ja ligefrem umulige Ting i dem, og denne Opdagelse gjorde ham efterhaanden nervøs. Hans Selvtillid, der i den sidste